

Det skulde da være at § 86 var anvendelig, derpaa forsaavidt den handler om Beslaglæggelse; men § 86 tilføjer: „hvor ingen Lov hjemler særegen Undtagelse“, og henfører man altsaa Spørgsmaalet til denne §, er Afgjørelsen deraf frie. Det er altsaa ikke fordi jeg anseer det for grundlovsstridigt, men fordi jeg anseer det for at være uflogt og uhensigtsmæssigt, at jeg formener, at saadanne Beslag ikke bør finde Sted under almindelige Forhold. Men jeg kan tænke mig saadanne extraordinaire Forhold, hvor jeg vilde finde det i hvi Grad betænkeligt, om ikke Dyrigheden kunde gribe til saadanne Midler uden nogensomhelst Opsættelse. Lader os forestille os, at en bevæget Stemning hersker i Folket, at Masserne røres, at det er let at paavirke disse Masser, og lader os forestille os, at Flyvefrister kom ud, som gik ud paa at ophidsse Mængden mod Kongen og Forsætningen: — da vil jeg henstille til Enhvers Dverveilelse, om det ikke for Statens Sikkerhed og Fred var ønskeligt, at Dyrigheden da hurtigt kunde skride ind, for at standse den videre Udbredelse af slike Flyvefrister. Jeg troer saa meget mindre at felle i denne Betragtning, som har paatrængt sig mig, og som jeg har anseet det for min Pligt at udtale, som jeg finder, at en bekendt Journalist, som var Medlem af Rigsforsamlingen ifjor, har omfrent sagt det selv Samme som jeg. Skulde jeg end see dette fra et eensidigt eller urigtigt Synspunkt, kunde jeg dog vel ikke paaberaabe mig en bedre Autoritet end en saadan. Den Mand, jeg sigter til, sagde nemlig i Rigsforsamlingen ifjor, at Udtrykket „præventiv Forholdsregel“ var uklart og ubestemt, og tilføjede: „Jeg er f. Ex. uvis, om man efter denne § nogenstunde skulde kunne standse Salget af et Værk i Boghandelen, hvis Forfatter var anklaget selv for den allervorste Pressesforbrydelse, eller om man vilde være berettiget til at confiscere et Flyvefriskt eller Flyveblad, der, uden at være forsynet med Forfatters, Forlæggeris eller Bogtrykkers Navn, solgtes paa Gadehjørnerne. Og det kunde dog under visse Forhold være misligt, om Staten ikke var i Besiddelse i det mindste af Retten til det Sidstnævnte.“ — Saaledes udtalte denne Mand sig, som kjender saameget til Forholdene, og som vistnok ikke

betragter Pressen med noget eensidigt Blik, og deri har jeg fundet en Bestyrkelse for den Mening, jeg har udtalt. Nu er der vel anvist som et Middel, man skulde kunne ty til, Beslaglæggelse efter en Retskjendelse efter Grundlovens § 86; men jeg formaaer dog ikke at skjønne rettere, end at dette er et aldeles ufyldestgjørende Middel; thi ikke blot er det Tilfældet, at en Retskjendelse ikke bringes til Verden saa hurtigt som en Dyrighedsforanstaltning kan see, men, hvad der er endnu vigtigere, er, at en Retskjendelse virker kun i den Kreds, hvor den er given. Lader os tænke os, at et Skrift, der udkom under saadanne Forhold, som de, jeg anthydede, var spredt ud over Landet, — hvad nyttede det da, at f. Ex. Criminals og Politiretten i Kjøbenhavn gav en Kjendelse for, at dette Skrift skulde beslaglægges? Man behøvede da kun at gaae ud paa Frederiksberg, for at blive fri for Virkningen af denne Kjendelse. Og skulde der affiges Kjendelser ved alle Landets Jurisdictioner og see videre Forfølgning af disse Kjendelser, saaledes som Tilfældet er under alle Omstændigheder, hvor det er Retten, der giver et saadant Decret, og hvorefter en processual Fremgangsmaade skal og bør finde Sted, saaledes som den er anordnet for Behandlingen af Rets-Beslag, saa skjønner jeg ikke rettere, end at en Henvisning til Retsdecreter vil være uden praktisk Nytte i det Diemed, hvorom her er Spørgsmaal. Det forekommer mig paa den anden Side klart, at naar Justitsministeren afgjorde et saadant Spørgsmaal, saa vilde det omfatte hele den Kreds, hvorom der kunde være Spørgsmaal, og det er sandelig ingenlunde Tilfældet, at Justitsministeren vil staae uden Ansvar for hvad han i denne Henseende gjorde; han vil staae under et dobbelt Ansvar: for det Første under det Ansvar, som fulgte af Udfaldet af den offentlige Sag; thi, dersom denne Sag faldt saaledes ud, at Skriftet blev frigivet eller blev behandlet paa en saadan Maade, at det viste sig, at der ikke havde været særdeles Anledning til at træffe en Foranstaltning af den Beskaffenhed, hvorom her var Tale, var dette eo ipso gennem Domstolene en Misbilligelse af Beslaglæggelsen; og foruden dette Ansvar gennem Sagens Udfald ved Domstolene, medfører hans Stilling som ansvarlig